

Meer dan rollenverdeling

Voorstellen voor een modern gezinsbeleid

Myriam Vanlerberghe - Mieke Van Haegendoren

SP-volksvertegenwoordigster - gewoon hoogleraar LUC en UIA

Goed opgeleide en goed betaalde tweeverdieners worden vaak pletgewalst door de combinatie van werk en gezin. Nog al te vaak is het de vrouw die daarvoor arbeidstijd of carrière opoffert. Laaggeschoolde vrouwen, werkloos of niet beroepsactief, hebben dan weer vaak tijd te veel en geld te weinig. Als de betere verdieners in een aantrekkelijk wettelijk systeem hun huishoudelijke arbeid uitbesteden aan laagopgeleiden, winnen beide erbij.

Het oudste vrouwelijke beroep

Wie goed kijkt naar de familieportretten van de Hollandse meesters uit de Gouden Eeuw zal steeds het kindermisje of de meid erbij zien staan. Zij vormden een deel van de huishouding. In zijn meesterlijk boek over de *Hollandse Gouden Eeuw* schrijft Shama overigens dat ongeveer één op vijf van de Hollandse huishoudens een beroep deed op minstens één huishoudhulp. Doris Lessing schrijft in *African Laughter* dat veel blanke Rhodesiërs na de onafhankelijkheid van Zimbabwe uitweken naar Zuid-Afrika, maar terugkeerden omdat ze in Zuid-Afrika geen beroep konden doen op 'servants', zoals in Zimbabwe. Als we iets verder kijken dan West-Europa op het einde van de 20ste eeuw, dan stellen we vast dat huishoudelijke taken zelden alleen door de moeder gedaan worden. Ofwel wordt de moeder bijgestaan door externe en betaalde hulp, ofwel springen de eigen kinderen, vooral de dochters en nadien de schoondochters, in.

Dienstmeiden en de dubbele dagtaak

In het Westen waren de werkende, gehuwde vrouwen uit de middenklasse er voor 1945 hoe

dan ook beter aan toe dan de middenklassevrouwen nu. En met middenklasse bedoelen we verplegend, administratief en onderwijzend personeel; de typische beroepen uit de tertiaire sector. Zij delegeerden immers de huishoudelijke taken aan huispersoneel. Ze konden zich dat veroorloven, omdat twee inkomens royaal waren, en omdat voor huispersoneel geen sociale zekerheid bestond: het waren jonge meisjes van het platteland die bleven tot hun huwelijk, of inwonende meiden die deel uitmaakten van de familie.

Deze situatie veranderde tijdens de wederopbouw, en vooral als gevolg van de economische groei van de jaren zestig: de ongeschoolde meisjes van het platteland ruilden het huishouden voor de fabrieken, waar ze beter betaald werden en waar de arbeidsomstandigheden leuker waren. Huishoudelijke hulp werd door het tekort aan aanbod onbetaalbaar of verdween in het zwarte circuit.

Gehuwde werkende vrouwen stonden er dus alleen voor: ze volbrachten een dubbele dagtaak. Men minimaliseerde de problematiek door te zeggen dat de huishoudelijke arbeid minder zwaar geworden was door de modernisering van

de huishoudelijke apparaten en door de gezinsverdunding. Dat is waar en niet waar. De huishoudelijke arbeid is qua fysieke inspanning minder zwaar geworden, maar niet noodzakelijk qua tijdsbesteding, vooral omdat de plaats van de kinderen in het gezin fundamenteel veranderd is. In de rijkere families gingen ze ten laatste op hun twaalfde naar de kostschool en kwamen ze nog driemaal per jaar naar huis. Dat verminderde uiteraard de lasten voor de moeder. In de minder welgestelde huishoudens werden de dochters al zeer jong ingeschakeld als onbetaalde hulp. Bij ons echter zijn de huishoudelijke taken bijna volledig terechtgekomen op de schouders van één persoon - de moeder - en zijn de kinderen in plaats van een hulp een zware belasting geworden. Hoe speelden de gehuwde werkende vrouwen het dan klaar, die dubbele dagtaak?

'Zwarte' huishoudelijke hulp

Het is pas vrij recent dat men zich realiseert dat vrouwen ad hoc oplossingen zochten voor die dubbele dagtaak. Zij zoeken beroepen uit waar de jobbelasting qua uren minder zwaar is. Uit een onderzoek van Mark Elchardus blijkt dat voltijds werkende vrouwen wekelijks enkele uren minder werken dan hun mannelijke collega's; tegelijkertijd oorzaak en gevolg van de beroepensegregatie. Thuis laten de vrouwen zich helpen door op informele wijze betaalde hulp in te schakelen. Vooral dat laatste is geen marginaal verschijnsel. Uit een onderzoek van het LUC blijkt dat meer dan 300.000 gezinnen in Vlaanderen een beroep doen op huishoudelijke hulp. Met de nodige extrapolaties kan gesteld worden dat het hier gaat om bijna 70.000 voltijds equivalente arbeidsplaatsen in Vlaanderen, omzeggens evenveel als de gehele chemische sector (75.000) en amper enkele duizenden minder dan de gehele voedingssector. Die cijfers geven meteen aan dat de feitelijke beroepsactiviteit van vrouwen veel groter is dan uit officiële statistieken blijkt.

Wat is het profiel van de vrouwen die een beroep doen op huishoudelijke hulp? Vooreerst blijkt dat in alle leeftijdscategorieën gestart wordt met het inroepen van deze hulp. Zowel pas gestichte gezinnen als oudere vrouwen beslissen

hun huishouden zo te organiseren. Er worden twee belangrijke redenen voor opgegeven: beroepsactiviteit en overbelasting, en gezondheidsproblemen. Vooral gezinnen van tweeverdieners schakelen betaalde hulp in. De tijd van 'madame est servie' is duidelijk voorbij. Het LUC-onderzoek vond geen significant verschil tussen deeltijds en voltijds werkenden. Ook in een ander onderzoek werd dat vastgesteld: het aantal uren die een vrouw buitenshuis werkt heeft geen invloed op het al dan niet inschakelen van huishoudelijke hulp. Vooral wanneer de vrouw werkt als zelfstandige doet zij een beroep op hulp; en uiteraard wordt er meer beroep op gedaan naarmate het beroepsniveau stijgt. Niet alleen het diploma en het beroepsniveau van de vrouw, maar vooral dat van de man spelen een aanzienlijke rol in de vraag of het gezin al dan niet beroep doet op een poetsvrouw.

Op welke manier gebruiken deze gezinnen huishoudelijke hulp? Volgens het LUC-onderzoek gebeurt 5% van de tewerkstelling 'gemengd', d.w.z. voor een deel van de prestaties formeel, voor het overige informeel. Opvallend laag is het aantal gezinnen dat een contract afsluit (amper 7%). Aangezien mag verondersteld worden dat een deel van die gevallen te maken heeft met de gedeeltelijke formele tewerkstelling, kan gesteld worden dat contracten in die sector quasi onbestaande zijn. Lang niet alle gezinnen zijn zich bewust van de risico's voor de burgerlijke aansprakelijkheid: slechts 1 op 3 zegt een verzekering afgesloten te hebben. Eén op vijf gezinnen nam inlichtingen over de mogelijkheid voor formele tewerkstelling van de poetsvrouw. Aan hen werd gevraagd één of twee redenen op te geven waarom ze toch geen beroep doen op formele hulp. De meest voorkomende reden is de weerstand vanwege de poetsvrouw zelf. De tweede belangrijkste reden is de kostprijs (bijkomende sociale lasten) voor het gezin dat iemand tewerkstelt. Gemiddeld komt de poetsvrouw 9 uren per week poetsen. De helft werkt op één enkele plaats; 40% op drie of meer plaatsen. De gemiddelde afstand van de woonplaats naar de werkplaats bedraagt 5 km. Bijna één op drie komt met de wagen. Gemiddeld ontvangt de poetsvrouw 210 frank per uur. Dat loon is de laatste

tijd niet veranderd. Zelfs in het informele circuit blijkt een feitelijke loonstop gehanteerd te worden. Ten slotte is de turn-over vrij klein en is de overgrote meerderheid zeer tevreden over het werk van de poetsvrouw.

Wie zijn de poetsvrouwen?

De poetsvrouwen zijn in overgrote meerderheid getrouwd of wonen samen en hebben één of meer kinderen. Hun opleidingsniveau is erg laag: ruim een derde heeft enkel lager onderwijs voltooid. Voor zover we er zicht op konden krijgen, heeft de helft een gezinsinkomen dat niet boven de 600.000 frank uitkomt.

Opvallend is dat er bij een kwart van de poetsvrouwen geen beroepsactieve man in het gezin is. Het is dan ook niet verwonderlijk dat 38% van de gezinnen van de poetsvrouwen een vervangingsinkomen hebben als belangrijkste bron van gezinsinkomsten. Uit onze berekeningen blijkt overigens dat minstens één poetsvrouw op vijf zelf geniet van een werkloosheidsuitkering. Dat verklaart vermoedelijk waarom de poetsvrouwen zelf de grootste tegenstanders zijn van een officialisering van hun arbeid. Zij zijn de typische slachtoffers van de zogenaamde armoedeval. Wanneer zij officieel zouden werken, zou hun gezin of zijzelf vermoedelijk een deel van de uitkeringen verliezen, terwijl hun poetsinkomen juist een noodzakelijke aanvulling van dat inkomen is. Ongeveer de helft van de poetsvrouwen is trouwens vroeger beroepsactief geweest in het formele circuit. Het zou de moeite waard zijn te weten waarom zij naar het informele circuit zijn overgestapt.

Ten slotte is uit het onderzoek gebleken dat, als de informele hulp onbestaande zou zijn, er een grote hiaat zou ontstaan tussen vraag en aanbod. In dat geval zegt meer dan de helft van de gezinnen te zullen overschakelen op het formele circuit, terwijl amper 14% van de poetsvrouwen in dat systeem zou willen werken. De weerstand van de poetsvrouwen op dit vlak is blijkbaar groter dan die van de gezinnen. Een mogelijke verklaring hiervoor kan zijn dat poetsvrouwen vrij direct de nadelige (en niet alleen fiscale) gevolgen van een formele tewerkstelling zien, zonder er onmiddellijk de voordelen van te zien.

Wat is dan eigenlijk het probleem?

Aan de ene kant zijn er de gezinnen met twee inkomens, behoorlijk wat geld, maar in grote tijdnood. Aan de andere kant zijn er laaggeschoolde langdurige werklozen en niet-actieve huisvrouwen die niet meer aan de bak komen in het normale circuit, die vaak geen voltijdse baan wensen, met de verplaatsingen en de huishoudelijke organisatie die dat meebrengt. Zij hebben weinig geld, maar veel tijd. Hoe kunnen we die twee vaststellingen op elkaar laten inspelen?

Om te beginnen zouden de tweeverdienersgezinnen er moeten van overtuigd worden minder hard te werken. In dat verband wordt vaak gepleit voor de 4-dagenweek. Als dat de algemeen aanvaarde sociale norm zou worden voor iedereen, is dat zeker positief. Laat ons echter realistisch blijven en erkennen dat de oude eis voor een algemene lineaire arbeidsduurverkortening tot 32 uur per week niet voor dit decennium zal zijn, en ook wellicht niet voor het volgende. De 4-dagenweek op vrijwillige basis houdt dan weer het gevaar in van een duurzame polarisering op de arbeidsmarkt: 4/5-jobs voor vrouwen en 5/5-jobs voor mannen. Of hoe een werkgelegenheidsbeleid haaks staat op een gelijke kansen-beleid.

Er is een alternatief waardoor de werklast in de tweeverdienersgezinnen herverdeeld wordt: tweeverdienersgezinnen leveren in op onbetaalde arbeid door die uit te besteden aan betaalde krachten. Want laat ons een tweede keer realistisch blijven: de herverdeling van de huishoudelijke taken tussen man en vrouw - een idee dat wij uiteraard steunen - werkt in de praktijk niet. Mannen met een drukke, verantwoordelijke en interessante job leveren niet in op hun goedbetaalde arbeid in ruil voor onbetaald en weinig gewaardeerd werk. En slecht betaalde mannen (en vrouwen) zijn vaak zo opgevoed in traditionele rollenpatronen, dat ze van taakverdeling in het gezin geen strijdpunt maken. Mannen hebben er objectief alle belang bij de boot van de herverdeling zo ver mogelijk af te houden. Ze doen dat ook effectief - zelfs in een land als Zweden, want ook daar vinden wij overwegend vrouwen terug in de deeltijdse jobs. Wij pleiten er dus voor dat mannen en vrouwen kunnen kie-

zen voor een voltijdse job en dat de werklast in het gezin verminderd wordt door het uitbesteden van huishoudelijk werk aan betaalde krachten.

Wie zijn die krachten? De dochters van de fabrieksmeisjes van de jaren zestig zijn de huidige laaggeschoolde, vaak langdurig werklozen. Het verhaal van de laaggeschoolden is bekend. In de privé-sector is er niet veel behoefte aan dergelijke mensen. Bij de overheid, in de dienstverlenende sector is er behoefte aan laaggeschoolden, maar geen geld. Bovendien zijn deze ongeschoolde langdurig werklozen een heterogene groep. Het gaat wel hoofdzakelijk om samenwonende (gehuwde) vrouwen. Een aantal onder hen zijn in feite slechts gedeeltelijk beschikbaar voor de arbeidsmarkt. Ze wensen wel een inkomen, willen daar ook voor werken, maar niet voltijds. Zij wensen wat veel gehuwde vrouwen steeds gewild hebben: op een fatsoenlijke manier hun huishouden runnen, maar ook een eigen additioneel en occasioneel inkomen hebben. Economische zelfstandigheid in de zin van een inkomen dat hoog genoeg is om alleen van te kunnen leven is niet hun ambitie, want het is niet hun ambitie om alleen te leven. Deze groep is uiteraard erg kwetsbaar bij echtscheiding. Maar dat betekent ook dat niet de laaggeschoolde langdurig werklozen op zich een risicogroep zijn, maar wel de alleenstaanden en de gezinshoofden uit deze groep. Door die risicogroep niet goed af te lijnen, maken we hem zodanig groot en heterogeen en onhanteerbaar, dat ieder beleid al bij voorbaat tot mislukken gedoemd is.

Maar laat ons de draad van ons verhaal weer opnemen: waarom doen we niet meer beroep op betaalde hulp? Het bestedingspatroon van de tweeverdieners is niet rationeel. We hebben de indruk dat tweeverdieners vaak te veel investeren in een (te groot) huis en duurzame gebruiksgoederen en te weinig in dienstverlening. In plaats daarvan zouden ze kunnen discussiëren over de duurzame en niet duurzame bestedingen: de aankoop van een kleinere auto maakt vermoedelijk de financiering van een huishoudhulp mogelijk. Ook de levenskwaliteit van veel oudere mensen zou erop vooruitgaan, als zij resoluut een deel van hun geld zouden uitgeven

aan betaalde hulp in plaats van het op te potten. Als gezinnen een aanzienlijker deel van hun inkomsten zouden besteden aan hulp in de huishouding in zijn brede betekenis, zou effectief een stuk herverdeling van werk, maar ook van inkomens kunnen ontstaan. Daar ligt volgens ons de economische dimensie van het probleem. Men zegt immers dat een oorzaak van de crisis het feit is dat de consumenten de knip op de beurs houden uit schrik, uit een gevoel van onzekerheid. Ons aanvoelen is daarentegen dat de consumenten uit tweeverdienersgezinnen en uit de middenklasse niet echt veel tekort hebben - ook Van Istendael vertelt een analoog verhaal. Het is niet de schrik die mensen doet sparen, maar een gevoel van voldoende comfort. Anderzijds zijn er de laaggeschoolden en laagbetaalden en de langdurig werklozen, die iedere frank onmiddellijk zouden willen en kunnen besteden, maar over onvoldoende middelen beschikken. Conclusie: geef tweeverdieners en bemiddelde gepensioneerden de kans hun geld beter te besteden aan diensten, en verhoog aldus het inkomen van de laaggeschoolden.

Een statuut voor huisarbeid?

Op dit ogenblik bestaat er geen juridisch kader om deze verschillende factoren van herverdeling van arbeid en inkomen op elkaar te laten inspelen. Want wat is het juridisch statuut voor dienstverlening in de huishoudelijke sfeer?

Er bestaat het systeem van de occasionele hulp. Wie in dit systeem werkt is niet onderworpen aan de RSZ, mag maximum 8 uur werken, moet verzekerd worden (ongeveer 1.320 frank) en ontvangt een belastingfiche. 'Haar' bijkomend inkomen wordt dan maximaal belast, zonder dat daar voor haar maar één enkel voordeel tegenover staat. De werkgever heeft er evenmin voordeel bij. Het systeem is terecht onbekend en onbemind.

Daarnaast bestaat er ook het stelsel van niet-inwonende dienstbode. De 'dienstbode' mag maximaal 24 uur presteren bij één of meerdere werkgevers. Hier stelt zich hetzelfde probleem als bij de occasionele hulp: de identiteit van de werknemers is bekend bij RSZ en fiscus. Hierboven zagen we al dat dit niet op prijs gesteld

wordt door de werknemer, omdat in bijna vier gevallen op tien het gezin leeft van een vervangingsinkomen.

Onlangs is er een derde systeem ingevoerd: huishoudelijke hulp in het stelsel van het PWA. De werkloze mag maximum 45 uur per maand werken en wordt door de gebruiker betaald met een PWA-cheque waarvan de waarde wordt bepaald door het PWA (tussen 200 en 300 frank). Het bedrag van de cheque komt overeen met de door de werkgever verschuldigde uurvergoeding. Per PWA-cheque, voor elk gepresteerd uur dus, ontvangt de werkloze bovenop zijn werkloosheidsvergoeding een bijkomende uitkering van 150 frank, die samen met de werkloosheidsverzekering door de betalingsinstelling wordt betaald. De werknemer moet langdurig werkloos zijn, de werkgever kan de cheques fiscaal aftrekken, de bemiddeling gebeurt door het PWA.

Het PWA-systeem is een verbetering in vergelijking met de twee voorgaande systemen. Zolang echter het PWA-stelsel voorbehouden blijft voor werklozen (en dan nog slechts een bepaalde doelgroep, nl. de langdurig werklozen en de bestaansminimumtrekkers) zal het nooit het probleem van de scheeftrekking tussen vraag en aanbod oplossen. De meeste poetsvrouwen zijn immers geen werklozen, maar huisvrouwen die iets willen bijverdienen. Dat fenomeen blijkt niet alleen uit het LUC-onderzoek, maar uit alle onderzoeken naar tijdsbesteding. In al deze onderzoeken vinden we het merkwaardige fenomeen dat huisvrouwen zonder beroep aangeven dat ze enkele uren per week betaalde arbeid verrichten. Huishoudelijke hulp alleen via het PWA organiseren laat een grote groep vrouwen in de kou staan: zij die omwille van de armoedeval geen betaalde reguliere arbeid mogen verrichten (vrouwen van werkloze gezinshoofden, van invaliden, van gepensioneerden, weduwen). Daarnaast is het zo dat niet alle PWA-ers geschikt zijn voor deze huishoudelijke taken.

Er schuilt zelfs een gevaar in het verbeteren en het promoten van het PWA-stelsel. Voor de werkgevers (tweeverdieners) wordt het (o.a. via het fiscaal voordeel) interessant om de traditionele poetsvrouw te vervangen door een PWA-werknemer. Voor die poetsvrouwen komt dit

verdringingseffect hard aan: zij gaan immers niet poetsen omdat dat hun hobby is, maar omdat het aanvullend inkomen broodnodig is. Een neerwaartse druk op de 'zwarte' uurlozen is daarom niet denkbeeldig.

Welk statuut dan wel?

Het PWA-stelsel - al dan niet verbeterd - is een eerste valabele formule om poetsvrouwen een minimumstatuut te geven. Maar, zoals hoger reeds vermeld, genieten maar één op vijf poetsvrouwen van een werkloosheidsuitkering. Dat percentage kan wellicht stijgen, aangezien veel werklozen momenteel geen bijkomende klussen durven te doen uit schrik voor sancties.

Er moet dus een oplossing gevonden worden voor de grootste groep poetsvrouwen, die niet van een werkloosheidsuitkering kunnen genieten. De eenvoudigste oplossing zou zijn dat het PWA ook toegankelijk wordt voor vrijwillige inschrijvingen. Op die manier kan van een bestaand administratief apparaat gebruik gemaakt worden om alle zwartwerk in gezinnen te regulariseren: de PWA-ambtenaar kan controleren of de werkgever een arbeidsongevallenverzekering heeft afgesloten, of niet méér uren gepresteerd worden dan toegelaten, of er een minimumloon wordt uitbetaald. Als om één of andere reden het PWA-stelsel niet toegankelijk kan gemaakt worden voor iedereen, pleiten wij voor andere pistes (sociale economie-projecten, dienstencheques...) die ervoor moeten zorgen dat alle zwartwerk wordt omgezet in een geregeld statuut.

Om daarin te slagen moet wel voldaan worden aan een aantal voorwaarden:

- het gaat om structureel deeltijdse arbeid. In de postmoderne samenleving ontstaan en bestaan in de dienstensector jobs die structureel deeltijds zijn (horeca, grote warenhuizen...). Deze werknemers komen niet noodzakelijk in de armoede terecht, omdat de meeste gezinnen overleven met verschillende bronnen van inkomsten;
- in principe gaat het om een bijkomend inkomen. Dat betekent dat de betrokkene zijn sociale zekerheidsrechten uit een andere bron put (afgeleide rechten of een eigen vervangingsinkomen). We spiegelen ons hier aan de statuten van de toegelaten arbeid voor gepensioneerden, onthaal-

moeders, brandweerlui, ambulanciers, studenten;
- het loon moet redelijk zijn voor de werkgever: tussen de 200 en 300 frank. Dit netto-minimumloon is nu blijkbaar voor beide partijen aanvaardbaar op de 'echte arbeidsmarkt' van de kleine annonces;

- om uit het zwarte circuit te komen moet het voor beide partners een win-win-situatie worden. Voor de werkgever betekent dat (gedeeltelijke) fiscale aftrekbaarheid; voor de werknemer betekent dat een verzekering betaald door de werkgever, de garantie van een minimumloon en toelating om dat loon (tot een bepaald maximumbedrag) zonder meer toe te voegen aan de gezinsinkomsten, dus ook aan het vervangingsinkomen van de persoon zelf of van de partner.

Het resultaat van deze operatie zou moeten zijn:

- een goede verhouding tussen gezinnen die een beroep willen doen op dienstverlening en daar ook willen voor betalen, en werknemers die deze hulp aan gezinnen willen verlenen;

- het aanzwengelen van de consumptie door een herverdeling van de inkomens. De middenklasse zal meer diensten laten verrichten en daardoor de inkomens verhogen van lagere klassen, die deze meerinkomst onmiddellijk zullen besteden aan duurzame goederen;

- een arbeidsherverdeling die niet drukt op het bedrijfsleven door de tweeverdieners te ontlasten ten gunste van laaggeschoolden;

- het maatschappelijk erkennen van het belang van huishoudelijke arbeid door die arbeid uit het informele circuit te halen;

- een echt 'gelijke kansen-beleid' door partners (mannen, maar vooral vrouwen) écht te laten kiezen voor een job, een carrière, als ze zich daar beter bij voelen. Hulp in het huishouden moet dan zonder enig vooroordeel of probleem

mogelijk zijn.

Besluit

Vrouwen kiezen meer en meer voor een job, met of zonder carrière. Wij zijn daar blij om. Wij vinden dat het goed zou zijn als alle vrouwen er écht voor zouden kunnen kiezen om te gaan werken, ook voltijds als ze dat willen. We sporen vrouwen aan om overal meer verantwoordelijkheid te nemen. We menen het dus met de emancipatie en willen gelijke kansen voor iedereen. Maar is de maatschappij daaraan aangepast? Zorgt de overheid ervoor dat alle vrouwen gelijke kansen krijgen? Er zijn weliswaar positieve zaken geweest, zoals de regelgeving rond kinderopvang (fiscaal aftrekbaar), maar verder hebben gezinnen met twee werkende partners heel wat organisatieproblemen, want het huishouden is veel meer dan kinderopvang. Kijk maar naar de vele (meestal) vrouwen die gedwongen thuisblijven of halftijds werken omdat de combinatie van het huishouden, de kinderen en de job te zwaar is. Wie vrijwillig kiest voor werk thuis, moet dat kunnen. Wie echter liever het werk thuis zou uitbesteden tegen een betaalbare prijs, moet dat ook kunnen.

Kinderopvang fiscaal interessant maken was zeer positief in het belang van het kind. Huishoudelijke hulp fiscaal interessant maken is in het belang van het hele gezin. Huishoudelijke hulp aantrekkelijk en aanvaardbaar maken en zelfs promoten behoort tot het moderne gezinsbeleid. Via een moderne en eenvoudige regelgeving willen we ervoor zorgen dat iedereen een beroep kan doen op huishoudelijke hulp, en nog belangrijker, dat poetsvrouwen een waardig statuut krijgen, verzekerd zijn, een minimumloon ontvangen en gerespecteerd worden voor hun werk.